

Kedves Testvérek!

Forró lett ez a tavaszunk, vagy talán idén nem is volt tavasz? Miközben azonban az időjárást nézzük, az idő nem áll meg. Közeledünk az egyházi naptár ünnepes félévének végéhez. Pünkösöd - amit az egyház születésnapjának is tartunk - még inkább kötelez arra, hogy végignézzük, mi is történt velünk az elmúlt időszakban.

Kezdjük a legkisebbekkel: hálát adunk azért a sok száz családjért, akik beíratják gyermekeiket hitoktatásra. Megadva ezzel nekik azt a lehetőséget, hogy megismerjék Isten szeretetét és az egyházunk által képviselt értékrendet. Bizonyára tudják a Testvérek, hogy óvodától a gimnáziumig végzünk hitoktatást, ezzel is megmutatva jelenlétünket a világban.

Folytassuk a hálaadást, most azokért a gyülekezeti tagjainkért, akik hűséggel részt vesznek egyházközségünk életében. Akik életükkel, szolgálattal, anyagi támogatással segítenek, akikkel vasárnapról vasárnapra együtt vagyunk az istentiszteleteken, akik a különböző alkalmakra pl., házaspárokra, bibliaiskolákba, énekkarra, családi hétvégére, kertrendezésre eljönnek, öregotthonban, kórházban látogatnak. Hiszen ezért mondhatjuk –szerénytelenül – hogy mi egy jó gyülekezet vagyunk!

Ha tovább nézzük a hálaadásra okot adó dolgainkat, akkor elég felnézünk a templomunk tornyára. Isten megadta, hogy a negyven évvel ezelőtt kényszerűségből megcsonkított tornyunk ismét az eredeti magasságára visszaépítve, még messzebbre tegye láthatóvá reformátusságunkat jelképező csillagunkat. Itt ismét szeretném megköszönni a Testvérek adományait, ugyanis e toronymegújítás költségeinek nagyobb részét (az önkormányzat támogatása mellett) egyháztagjaink önkéntes adományaiból tudtuk fedezni.

Hamar betelik az oldal, s lám még nem is tudtam mindent felsorolni, amiért köszönetet kellene mondanunk. Ezért arra kérem azokat, akik már tagjai ennek a gyülekezetnek, hogy folytassák, mondják el másoknak, hogy jó itt lenni, mert megáldott bennünket az Úr! Azokat pedig, akik talán csak ezt a hírlevelet olvassák, és még nem jártak nálunk, arra bízatom, hogy jöjjenek közénk, ismerjenek meg bennünket!

Úgy gondolom, hiányos lenne e levél, ha nem lenne itt a terveink közül is néhány.

Nyári gyerektáborunkban, amelyet Balatonfüzfőn tartunk, van még néhány szabad hely. Kérem a szülőket, küldjék el gyermekeiket, mert ez a tábor mindig nagyon jó élményekkel gazdagítja a résztvevőket!

Szeretnénk még az idén kicseréltetni a templomunk eredeti, több mint 80 éves ablakait, hogy majd később, ha az Úr is úgy akarja, újra színezve a templom külső falait, elmondhassuk: Isten házáat kívül belül megújítottuk.

Zárszóként szeretettel hívok mindenkit a pünkösdi istentiszteletre és az akkor tartandó konfirmációra. Áldott ünnepeket kívánok azoknak is, akikkel esetleg nem találkozom az ünnepek alatt.

Testvéri szeretettel: 2018. pünkösdi havában

Szloboda József lelkipásztor

Egyetlen közös nyelvünk

Olvasandó: Apostolok Cselekedete 2: 1-12

Akutatók szerint a világon mintegy 7000 különféle nyelvet beszélnek az emberek. Nem csoda tehát, ha napjainkban különösen is felértékelődött a használható nyelvismeret fontossága. Ugyanakkor sok esetben nem is egy-egy nyelv technikai elsajátítása a legnehezebb feladat, hanem a szavak mögötti gondolkodásmód megértése. Bármennyire is elterjedt a világon a nyelvtudás, mégis azt tapasztaljuk, mintha soha nem lett volna ennyi félreértés az emberek között, mint manapság. Értem ezen a nemzetközi párbeszéd nehézségeit is, de azt is, hogy bizony egy nyelven beszélő emberek is nehezen értik meg egymás szempontjait, érveit, terveit, vágyait - amelyek jeleit látjuk a szülő-gyermek kapcsolatokban vagy házassági viszonyokban.

Ha a Biblia világára tekintünk, azt kell látnunk, hogy bizony ez akkor is így volt. A Római Birodalom magába olvasztott rengeteg népet, amelyek számára igyekezett normává tenni a római kultúrát, gondolkodásmódot, a latin nyelvet, vagy a méltán híres jogrendszert, ugyanakkor folyamatos ellentétek jellemzik ezt a korszakot, hiszen minden nép és népcsoport önmaga is kívánt volna maradni.

Érdekes külön a zsidó népre is tekintenünk annak akkori állapotában, hiszen Isten népének tartották magukat, mégsem értik Jézus szavait, sőt, istenkáromlásért feszítik meg az Isten Fiát. Hogyan is tudta volna ez a nép akkor képviselni ebben a sokszínű világban az Isten hangját!

Aztán Jézus halála, feltámadása és mennybemenetele után az első nyilvános csoda az, hogy „mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni”. Érdemes most, pünkösöd kapcsán megállnunk a Szentírásnak ennél a megjegyzésénél! Jézus mennybemenetele után a tanítványok együtt vannak – feltehetően imádkoznak, beszélgetnek, próbálják értelmezni a Mesterrel töltött három év eseményeit és tanításait, noha a Biblia nem ad ebbe betekintést, hiszen nem is az a fontos, hogy ők mit gondoltak, hanem az, ami ez után következett – zúgás támad, majd lángnyelvek szállnak a tanítványokra és „megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni”. Nem tudnak hallgatni, és azt olvasuk, hogy az emberek összefutottak, hogy megtudják, mi is történt. Egy rögtönzött templommá válik az a hely, ahol Péter felszólal és elmondja pünkösdi prédikációját, amelyben Jézusra mutat fel, mint a világ Megváltójára. Egy rögtönzött gyülekezetté alakul az őt hallgató, kíváncsi tömeg és a tanítványok mindenkit részeltetni szeretnének abban a csodában, ami ott történt, ahol együtt voltak Jézus parancsa szerint. Mindenkit részesíteni szeretnének ebben a pünkösdi csodában, ezért mennek ki, és kezdenek beszélni a Krisztusról úgy, hogy Isten megcselekedte, hogy minden ott lévő nép és nemzet értse Péter szavait. A 11. versben így foglalják össze tapasztalatukat: „halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól”.

Ma is ez az egyetlen közös nyelv emberek, népek és kultúrák között, nem az „én” véleménye, látása, elvárása. Ma is adatik nekünk Isten Lelke, ami azt jelenti, hogy Isten által megszólítottak lehetünk mi is; Istent képviselők, Isten szavát képviselők, Isten mértékéhez igazodók és Hozzá igazítók. Küldetésünk az első pünkösöd csodájának megfelelően hirdetni „Isten felséges dolgait”, mert ha ez megszűnik, akkor támad zavar, tanácstalanság, gúnyolódás (12-13. versek). Van feladatunk tehát, hiszen látjuk, hogy egymás szavának meg-nem-értése tragédiákhoz vezet. Van feladatunk, mert Isten ma is el akarja mondani ennek a világnak, hogy miért beteg, hogy Krisztusnál van a gyógyulás, és hogy halálunkkal nem fejeződik be minden. Igazából akkor kezdődik az élet.

A pünkösdi jelenet nem egy nagy közös élmény volt, hanem egy hatalmas felismerés: Isten ma is szól a világban. Álljunk bele Péter üzenetének hirdetésébe, és imádkozzunk, hogy világunk én-központú gondolkodása Isten-központúvá lehessen! Ha egyszer már ott csoda történt, miért ne történhetne napjainkban is? Hiszen ma már nem csak háromezrek térnek meg mint az első pünkösdön, megértve, hogy ki volt Krisztus, hanem népek és nemzetek! Isten számára semmi sem lehetetlen – még a mi gyenge, emberi szavainkon át is képes csodákat tenni, hogy minél többen hallhassanak „Isten felséges dolgairól”.

Kiss Gyöngyi beosztott-lelképásztor

Életkérdések - Én vagyok én

Talán amikor gyermekkorban a tükörben magunkat kezdjük nézegetni, akkor alakul ki bennünk az ÉN-tudat. Én, akinek hiányzik anya, én, aki éhes vagyok, én, aki nem szeretem a spenótot... És a sor növekedésünkkel tulajdonképpen mind a mai napig folytatódik. Attól függően, mennyire ingergazdag környezetben növünk fel, válaszaink színesednek, keményednek, formálódnak és deformálódnak. Előfordul, hogy tervezetten alakítjuk, lágyítjuk magunkat, és arra is van példa, hogy valakit észrevétlenül formál a párja vagy az élet.

De vajon az, aki ÉN vagyok, az Istennek mennyire tetszik, s mit változtatna rajta?

Én vagyok az, akit Isten kiválasztott. Semmiképpen nem arra, hogy az összes igényemet és vágyamat kielégítve, elégedettségemet egyetlen emberi életre korlátozva, keretek közé szorítsa. Hanem egészen bizonyosan arra, hogy az Ő megismerésében előrehaladva megízlelhessem a hozzátartozás örömét és a életen túl mutató végtelen világot.

Én az vagyok, akit Isten folyamatosan formál. Néha szeretném azt érezni, hogy kész vagyok. Néha nagyon fájdalmas tud lenni, amikor hajlítgatja, görbítgeti hátamat. Olyankor arra gondolok, ez mind a teher alatt történik, és ha így megy tovább, akkor össze fogok roskadni. De ha elég időt töltök imádsággal, akkor megértem, hogy amit korábban tehernek, súlynak gondoltam, az csak Isten formáló keze. És épp csak az ellenállás, az ellenfeszülés miatt fáj. Aminél csak egy fájdalmasabb lenne, ha nem fájna. Mert akkor az azt jelentené, hogy már lemondott formálásomról.

Én az vagyok, aki esetlenségében sem elveszett. Mert bizony gondolom úgy is gyakran, hogy sok alkalmasabb próféta van nálam. Jelenlétem és topogásom a gyülekezetben, vagy tán annak vonzóbbnak tűnő szélén, már-már a nélkülözhetőség látszatát kelti. Én vagyok én, s nem tudom Isten miért nem cserélt el egy jobbra, alkalmasabbra. Van néhány szívemhez nőtt tárgyam, amit elvesztettem. Ma már nincs meg. Van, hogy arra gondolok, jobb lenne, ha Isten egyszerűen elveszítene. De nem. Tisztán, világosan és erősen érzem, hogy Isten még ezen érzéseim közben is erősen tart. Mert én az vagyok, akit nem hagy elsodródni.

Én az vagyok, aki, még ha feleslegesnek érzem is néha magamat, soha nem tudhatom, Istennek milyen terve van velem. Oly sokszor megkérdeztem már tőle, hogy milyen holnap vár rám. És pontos, értelmezhető válasz helyett, csak azt kapom mindig, hogy a holnap, melybe belettervezett Isten engem is, az biztos. De a

hogyan-t nem fedi fel előttem. Tán meg akar óvni, hogy annak fényében a saját terveimet szövögessem, és az engedelmességre akar ránevelni, melyben Ő a saját terveit már rég megszötte és elrendezte.

Én az vagyok, akinek az értelme csak Jézus Krisztusban válik értelmezhetővé. Mert ami ÉN vagyok, az idővel „isa por és homu” lesz. Ami én vagyok, az már a gyermekeimben sem folytatódik, mert a bármily nagyszerű felismerés is elenyészik. Leírva, mint ez a pár sor, tán tovább él, de könnyedén félreértelmezhető, és nagyobbik része válik a kék kukáknak töltelékévé, mint pallérozott elmék gondolatébresztőjévé. Én csak akkor vagyok időtlen, ha Krisztus tanítványi láncában helyemet elfoglalva továbbadom, amit Tőle kaptam. Ennek híján csak időtlen.

Én az szeretnék lenni, akinek Isten teremtett, amire Krisztus megváltott.

(„Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” Galata 2:20)

Koroknai-Tegez Ferenc

Isten gondviseléséről – Ruth könyve alapján 2.

Olvasandó: Ruth 1: 14-22

Gyülekezeti újságunk Ruth könyvéről szóló sorozatában, Isten gondviseléséről gondolkodunk. Ennek a gondviselésnek egyelőre – emberileg nézve – semmilyen jelét nem látjuk. Naomi elveszítette férjét, majd gyermekeit is, miután családjuk megmaradása érdekében elhagyták Izraelt az éhínség idején, és Móáb földjén telepedtek le. Most búcsút venne menyeitől is (bár Ruth vele marad), hogy számukra lehetőséget adjon egy új életre, ő pedig visszatér népéhez, Izraelbe.

Ez a néhány vers a változásról szól, amely tragédiáik kapcsán indult el bennük. Ruth azzal, hogy Naomival marad, az ismeretlenbe indul, holott szülei házában biztos helye lenne, és népéből új férje is lehetne. Gyönyörű a megfogalmazás, amellyel Naomihoz való ragaszkodását kifejezi – noha emberileg nem igazán érthető. Üdvtörténeti szempontból viszont – Isten velük kapcsolatos tervének ismeretében – elkezd írni Isten egy üzenetet népe életében: Dávidnak, és így

Krisztusnak is földi elődje lesz a zsidó gondolkodás szerint pogány Ruth, amely kifejezi, hogy Krisztus nem csak Isten népéért hal meg, hanem minden emberért.

Naomi esetében a változás a névváltoztatásban fogalmazódik meg. Egy új személyiséget fogalmaz meg önmaga számára. Naomi azt jelenti: gyönyörűségem. Mára azt: keserűség. Ami számára itt keserűség – hiszen szeretteinek elvesztése kapcsán érthető ez az érzés – az Isten terveiben helyet kapva az egész világ számára üzenetté lesz. Emellett gondoljunk csak bele: Isten számára vajon nem jelentett keserűséget, hogy ez a házaspár annak idején inkább Móáb földjét választotta, mert nem bíztak Isten gondviselésében az éhínség idején!

Hogyan válik ez üzenetté számunkra? Tragédiáink és nehézségeink a mi gondolkodásunkat is formálták. Gondoljunk csak az ezek nyomán bennünk megszülető Isten-tapasztalatokra, vagy felismerésekre! Gondolkodtunk már valaha azon, hogy ilyen tapasztalatok nélkül ma milyen emberek lennénk? Úgy hiszem, senki sem szeretne egész életében a kamaszkori világlátásával élni. A nehézségek és veszteségek úgy formálnak, mint ahogy a folyó a köveket: az idomtalan, hegyes, éles köveket a folyó gömbölyű kavicsná csiszolja. Ebben a formálódásban pedig az ember megtanul különbséget tenni aközött, amit az ember mond jónak és aközött, amit Isten. Ebben a történetben Istent egy zeneszerzőhöz hasonlítanám, aki külön-külön írja a sorokat; az egész zenemű pedig akkor áll össze, amikor mindenki megtanulja a maga sorát játszani.

Emberileg Naomi élete csődbe jutott. De emlékeztessen az ő esete arra, hogy Isten terve nem az alapján valósul meg, hogy mi megértjük-e, elfogadjuk-e, vagy akarjuk-e! Ha Krisztus-követő életet akarunk élni, abban bizony ilyen utak is lehetnek. A döntő kérdés nem az, hogy mi értjük-e, hanem hogy Istenhez hűségesek maradunk-e. Ha igen, akkor az Ő hatalmassága is megmutatkozik számunkra. Gondoljunk csak bele, hányszor láttuk életünket kilátástalannak, Isten mégis adott megoldásokat! Mennyiszter kértünk valamit, amit nem adott meg, és később felismertük: így cselekedett Isten javunkra! Ha elvette szeretteinket, hogyan válaszoltunk? Lázadással vagy annak felismerésével, hogy Isten kezében van életünk ideje? Ha ezeket nem éltük volna át, ma nem lennénk azok, akik vagyunk. Ha nem gondolkodunk el ezeken az eseményeken, csak a keserűséget tudjuk ontani ebbe a világba. Sokan neveznék magukat ma is Márának (keserűség), pedig Isten adna egy új nevet, amely kifejezi, hogy Ő mit gondol rólunk. „Aki győz ... adok neki fehér kövecskét és a kövecskére írva új nevet, amelyet senki sem tud, csak az, aki kapja.” (Jelenések 2: 17)

Kedves Testvérek!

2018-ban is lesz Szeretethíd program, melyhez gyülekezetünk - mint minden évben - ismét csatlakozott. A program a Magyar Református Szeretetszolgálat által szervezett, 2 napos országos szintű önkéntes megmozdulás. Lelkészeink vezetésével, diakóniai önkéntes csapatunkkal, valamint a Károli Gáspár Református Egyetem Tanítóképző Karáról hozzánk csatlakozó lelkes fiatal kórustagokkal együtt, május 17-én, csütörtökön, 15.00 órai kezdettel az Empátia Gondozóházban adunk műsort. Előtte 14.00 órakor találkozunk a lelkeszi hivatalban, közösen felkészülünk és imádkozunk a szolgálatért. A Móka Mokka cukrászda ebben az évben is felajánlotta, hogy fagylyalattal hozzájárul szolgálatunkhoz, növelve az otthonban lakók örömeit. Gyülekezetünkől - a műsoron kívül - hittanos gyermekeink által kiszínezett Igés faliképeket fogunk ajándékozni. Aki szeretne még részt venni, kérjük jelezze a frangepan.diakonia@gmail.com email-címen, vagy személyesen nálam a vasárnapi istentisztelet után. Sok szeretettel várjuk! Az idei Angyalföldi Szeretethíd mottója, amit mostanában olvastam:

„Legjobban azzal tudod a szívedet erősíteni, ha lehajolsz, hogy mást felemelj”.

Bartal Zsuzsa - diakónus

A lap készítésében közreműködött:

Bartal Zsuzsanna, Csókás Andrásné, Goldbach Ferenc, Kiss Gyöngyi, Koroknai Tegez Ferenc, Nagy Gábor, Péter Henrietta, Szloboda József, Vasiné Kassai Anita

Kiadja: Budapest Angyalföldi Református Egyházközség

A szerkesztőség címe: 1139 Budapest, Frangepán u. 43.

Telefonszáma: 350-8659 **e-mail:** angyalfold@bpszak.hu

A gyülekezet számlaszáma: 10700691-25603301-51100005

(Kérjük hogy közlemény rovatban az adományozó nevét és címét szíveskedjenek feltüntetni.)

„És lesznek ketten egy testté”

„A boldog házasság titka”

Kedves Testvérek!

Azzal kell kezdenem, hogy határtalan öröömre szolgált ez a beszélgetés gyülekezetünk két tagjával: Mezősi Tamással és feleségével, Mezősiné Rózsár Erikával. Manapság, amikor a bulvársajtó ontja ránk - és sajnos tapasztalhatjuk közelebbi vagy távolabbi környezetünkben - a házasság megcsúfolásának különböző példáit, hogy szinte az embernek már az az érzése, hogy egy XXI. századi Szodomában és Gomorában él, lelket üdítő ez a bizonyágtétel az Isten szerinti és az Őbenne való igazi kapcsolat megélésének törekvésére.

Nagyon közhelyes az első kérdés:

– *Mi lehet egy boldog házasság titka? (Hogy maradjunk az alcímnél)*

– **Erika:** Szerintem a boldog házasság egyik alapja a bizalom és az egymás iránti tisztelet, szeretet. A kapcsolatokban törekedni arra, hogy az alapértékeket megtartva, tiszteletben tartsuk egymás egyéniségét.

Nézzük egy kicsit konkrétan a kérdést!

– *Hogyan tudjátok fenntartani az egyensúlyt a család és a munkahely között?*

– **Erika:** Nehezen, de jobb munkaszervezéssel törekszem rá. A közigazgatásban dolgozom, igazgatási-koordinációs területen, ahol nagyon sok feladat van. Az elmúlt években gyakran munkaidő után és hétfvégén is hoztam haza munkát, így kevesebb idő jutott a családra, önmagamra. De igyekszem figyelni arra, hogy legyen nyugodt, családi idő, amikor megbeszéljük, hogy kivel mi történt aznap, mik a teendőink.

– **Tamás:** Helyzetünk sajátos. Feleségem ki sem lát a munkából, én viszont egészségügyi okokból jelenleg nem állok munkában. Ennek megfelelően tudtam alkalmazkodni ehhez a helyzethez. Ebben mindkettőnk, (fiunkkal együtt hármunk) számára hamarosan változás áll be. A lényeg: egy sikeresen elvégzett tanfolyam után dolgozni fogok. A túlóra, a hazahozott munka, a bizonytalan munkabeosztás az eddigi állandóságot felboríthatja. A megoldást az alkalmazkodásban, az együtt töltött (tölthető) idő mind teljesebb, érdemleges és pihentető kihasználásában látom.

– *Mi az, amit szerettek, tiszteltek egymásban?*

– **Erika:** Szeretem férjem nyugalmát, bölcs meglátásait, rendszeretét, humorát. Szeretem, ha irodalomról beszélgetünk, sétálunk, kirándulunk, együtt főzünk, kertészkedünk. Tisztelem a nehézségek ellenére helytállását, igyekezetét

és az életbe vetett bizalmát.

– **Tamás:** Mit érzek közel 25 éve: feleségem ismertetett meg a vallásos élettel, gondolkodással, hittel. Az ezzel járó örömmel, felemelkedéssel, az olykor-olykor felmerülő kételyekkel, bizonytalansággal. Mindezek vezettek bizalomhoz, adtak nyitottságot egy addig számomra ismeretlen világ felé.

Határtalan tisztelettel ámulok teljeséggel befogadó szeretetén, nyíltságán, segítőkészségén, nagycsaládi összetartó erején, kapcsolatok fenntartásában, szervezésében, levezénylésében, és általában az igaz emberi létben tanúsított magatartásáért, végtelen nagy szívéért. Ugyanakkor félttem naivitása, feltétlen bizalma, gyanútlanlansága miatt.

– *Az Istentiszteleteken kívül hogyan élitek meg külön-külön és együtt hiteteket?*

– **Erika:** Reggel imával kezdem a napot, elolvasom a Bibliaolvasó Kalauz szerinti szakasz leírását, majd férjemmel együtt elmondjuk a reggeli közös imát. Munkába menet elolvasom a Mai ige aznapi írását. Nap közben és hazafelé szükség szerint rövid fohászt mondok magamban, vagy keresztyén éneket dúdolok. Itthon este férjemmel tanulmányozzuk a Biblia egy ószövetségi és egy újszövetségi részét. Majd közös esti imával zárjuk a napot, melybe olykor 23 éves fiúnk is csatlakozik.

Istentisztelet előtt imacsoportba járok és havonta diakóniai órára. Gyakran a házaspár körben és a Bibliaiskolában is részt veszünk.

– **Tamás:** Az esti együttes bibliaolvasásban, értelmezésben, a közös reggeli és esti imáinkban, és az adott napnak, időszaknak megfelelő egyedi fohászaiban. Feleségem „nagyobb” körből merít, több egyházi vonatkozású kiadványt olvas, többekkel tartja kapcsolatot. Én – bár több fordítású Bibliát forgatok, ezek mellett a Reformátusok Lapja az, amivel „beérem”. Habitusunk eltérő, ő a közös imádság, imaközösség, zsoltárok éneklésének híve, én inkább a magányos, elvonult elmélyedése. De a kettő nem zárja ki egymást, sőt, mivel el tudjuk fogadni egymást e téren is, ez erősíti hitünket.

– *Hogyan tudtok időt szakítani egymásra?*

– **Erika:** A rohanó hétköznapiakban olykor nehezen. Reggel egy kis megbeszélés, délután közös uzsonna vagy vacsora közbeni beszélgetés, esti bibliaolvasás. Hétféteken jobban, a közös ebédek és programok, séták alkalmával.

– **Tamás:** A dolog kettős. Nagyon jók a közös programok (bárcsak lennének alkalmasabb alany), de szükséges – legalábbis számomra - néha a magány, elvonulás. Figyelemmel kell lenni egymásra, a másik igényeire, vágyaira, lehetőségeire. Tudnunk kell az együttlét során mind tartalmasabb, hittel teljesebb életet élni.

– *Mit terveztek a közelebbi és távolabbi jövőre?*

– **Erika:** Jobb egyensúlyt teremteni a munkám, a programjaim, a családom és önmagam között.

Távolabbi terv: nyugdíjasként családi házban élni fiúnk és leendő családja közelében, több időt tölteni irodalommal, kreativitással, segítő szolgáltatomat folytatni.

– **Tamás:** Újra, mind közelebb kerülni egymáshoz, együtt lenni, segíteni, lelki-ekben tovább erősíteni egymást. (Ez úgy gondolom, feladatunk most is, és ahogy megfogadtuk: ezután is). Immár tízegynéhány éve élünk lakásunkban, jó néhány felújítási munka előtt állunk.

Vágyunk családi házra, és ami nem rajtunk múlik: bővebb családra.

Testvéri szeretettel kívánom, hogy az Úr áldjon benneteket és őrizzen meg titeket, még sokáig egymásnak és nekünk!

Köszönjük!

Nagy Gábor

Kedves Testvérek!

Áldás, Békesség!

Amint azt a legutóbbi hírlevélben olvashatták a Testvérek, két nagyobb szabású építkezésre van lehetősége a gyülekezetnek: az egyik egy gyülekezeti ház építésének lehetősége; a másik támogatás a jövőről szól, ugyanis lehetőséget kaptunk egy református óvoda felépítésére.

A gyülekezet Presbiterei e két lehetőséget imáikban hordozzák.

Erre szeretném ismételtelen kérni a Testvéreket, hogy ezen tervek megvalósítására valóban választ kapjunk Istentől, a mi Urunktól!

Szeretettel ajánlom Lindner Gyula presbiter testvérünk imáját:

Mennyei Atyánk! Köszönjük Neked azt a sok jót, amit adtál ennek a gyülekezetnek Azt, hogy formáltad, megtartottad, adtál neki lehetőségeket és utakat, és a kezébe adtad a döntés szabadságát is. Te vezettél bennünket eddig Szentlelked által, Te adj most bölcsességet további döntéseinkhez, amelyek előtt állunk, és kérünk, add Szentlelked az elkövetkezendő időben is, hogy bármerre is induljunk, azon a Te áldásod legyen! Ezért kérünk, hallgass meg bennünket.

Ámen.

A Presbitérium nevében: Nagy Gábor.

Gyülekezeti hétvége

Balatonfüred, Siloám otthon

Május első hétvégéjén gyülekezetünk a balatonfüredi Siloám otthonban csendes hétvégét tartott. A lelki feltöltődés részeként Illés történeteit vettük sorba:

- a, *Ahogy Isten megőrzi kiválasztott emberét a rejtőzködés idején*
- b, *Ahogy Isten megmutatja hatalmát a Kármel-hegyen Illés által*
- c, *Ahogy Illés a fáradtság és félelem közben is alkalmas eszköz marad.*

Mindhárom alkalom erős üzenettel és sok gondolkodni valóval töltötte meg szívünket.

A testi feltöltődés részeként magunknál is öregebb, gyönyörűen felújított autókat csodálhattunk meg a füredi móló sétányán. A szabadtéri oldtimer kiállításon több mint ötven gépkocsi kínálta magát fotózkodáshoz. Másnap kisvonattal átmenetünk Tihanyba kipróbálni a visszhangot, körbesétálni az apátságot, és keresni a távolban egy fehér vitorlát. Még aznap este kihajóztunk a Balatonra. Az előre megrendelt égbolt tiszta és ragyogó volt, a naplemente, amit a tóról néztünk, másodpercre pontosan érkezett. A bátrabbak akár ki is sétálhattak volna az aranyhídon. Az esték hangulatát (mivel többen teljes családként jöttek) gyermekeink játéka, borkóstolás és az otthonról hozott sütemények kínálgatása tette kellemessé.

Koroknai-Tegez Ferenc

